

V Praze 11. července 42.

Vážený pane klání šte,

děkujeme Vám za upomínku a přejeme, abyste se jí čimž volnosti
jak náleží užili - od rána až po večer. Vy budete, jak nřel
pan Dr Morávek, patně celou tu dobu jak v práci - nřel my
že, že Vám stačí vlastně jen doleček, bude-li tam - a tak ten
bonce srpna tu bude co nevidět.

My jsme letos dovolenou vlastně procestovali. Iča už má své
hrady do té míry pohromadě (předa teď v umrnu, škole všchny
německé smpny, aby se vymanla v proemění tyru), že už potřovala
ju fotografie, a tak jejího opatření jsme tu dovolenou vlastně celou
věnovali. Profotografovali jsme si celý Švihov, Rábí a Velhartice,
nakreslili Brácheň, máme celé Stokomice, Keshany a Písek, byli
jme na škole u Přestic, na Talberku i v Ratajích, a ju z
Kazimírka jsem přivezl na 50 minků. Mám od Plíčky pěťný
kleobřiv, a s tím se ty hrady, pane, fotografuji; jinmu že teď
musím děst nejenom ten hrad, ale i všchny kně konce v okolí.
Ju tím jsem si zajel jstě do Kameho, byl to jediný křel pro dějství,
kdeho jsem neviděl, a bylo dohů, že jsem tam jel; tot se ví, že
jsem na Vás i milionem paní tam upomínal, jak jste tam

řadí. K večeru jsem si vzal na klavír hru a byl jsem velmi překvapen, když jsem tam našel vlnu ve vlnách krásně zachované přílohy zdi, restaurované na suchu z přesných kvadrátů. Pálám však o nich už zatím také věděl, a proto je má za slované, chtěl by se, až to jak přijde, do nich pustit.

Jinak dopisujeme teď pro Umi tu obřího knížku o venkovské architektuře, pereme se s děm o pitvy staveb, a já se chci zas pustit do té Formenlehre pro stěny; máme teď dlouhé úřední hodiny, každou chvíli někde také, a tak si to budu brát sebou do dvádky. Ten prodloužený úřední čas mně ani zabíjí ne-li tělesně, alespoň duševně; byl jsem zvyklý být pořád někde venku, něco proléhat a nalezat, a takto sedím mezi 4 zdmi a prošlám si s mně náhodnou cizí celou úch se a tam. Největší nemoc u nás je to, že ten náš Morávek je takový ideální představa a glatý člověk - byl to Hofman, jsem pětkrát do měsíce nemocen a po 2 dnech, když mohu ven, ale Morávek to člověk nemůže dělat, nemohl by mu potom sám na oči.

V dušici (podle opisů v uměním. škole) jsme našli pár křehkých českých písmen i dolů a pěkně doplněný výjev našeho umění; také na opačné straně Rudolfa má děa ani z hrady bytu našeho káptla. Jinak ani už v českém středověku není na něco nového

přijde, teda pod zemí, vykopem; chci být si jistým hluběji propracovat při české umění dříve než 14. století, abychom s tím jistým mohli pochopit, jak Paul mi líbil spolupracovník, aby i ilustrace stávkou byla obdivná, a tím bychom měli české poznání, které jsem si vytkl, jak za krom.

Nechám tu místo ještě jiné, a mnohokrát vás pozdravíme a často na vás vzpomínáme.

Váš upřímně oddaný

Muel

Vážný pane sekční šéfe, milostivá paní a slečna Boždo, můj manžel mne zatím z prvních vybral všechny křesťany a prodal vám je sám a mne tedy nezabývá, než se vrátit k tomu, alespoň trochu pokračování umorem.

Děky tomu totiž, že každé dopoledne (kromě soboty, kdy "gruntuji" byt) sedím od 8 mi ráno do 1/3 na 3 v umělecko-průmyslové škole a dohodně hlídám soupisy, nemám totiž čas, abych uvažovala o věcech časových a aktuálních jako jindy a podlehala jejich nepřiznivému vlivu. Žiji teď vyladně tak ve čtrnácti letech 1100-1500 a to v místním rozmezí od dolního Rýna ~~at~~ a od Porúří ~~at~~, přes Pomohau a Polabru (to naschvat místo Lehngelbiet a Maingelbiet, jak je teď předepsáno), přes slavné Svábovo a -ach - tak mívábné Bavy a po nevidané Rončiny Medleuburska, Braniborska a Pruska "preussenská" (to ale se "zabývá"). Než se ze všeho se mne líbí, jak v tom 14. stol., kdy se u nás z

hradu stával skutečně kvalitní a světybný architektónický
zjev, v německu bndí hrady francouzské kastely (Poníní)
nebo kvalitně navazují kvantitou a aby ten hrad byl
opravdu solidně německý, narpon do něj větro: bergfrit,
střechou zidí, doujou a ještě palác. To hlavně dělal Adolf
Nassavský. Zato mně neolyčejně imponuje a zrovna dráždí
postava sakroho Balduina hrozdského, stejně našeho Jana
Lucemburského, o němž Kronikář správně napsal, že to byl
muž sice malý vzrůstem, ale zato velký duchem. Máim tam
v Poníní dva jeho hrady, jeden se jmenuje Balduinstein a
druhý Balduineck (i ty názvy tak poznacím pro naše poniny,
viz Karlskrone, Karlsberg a pod.), a jeden je zajímavější než
druhý. Je to zrovna pro čtba napínavého detekčního
románu, tohleto proplouvání dalekými krajiny a vzdutými
vody, v němž se však počte sloves tak často setká s lidmi
věcnivými blízkými a přátelskými. Jakoby najednou ne
doteka někdo samu na Rýně přátelsky samával - to se ovšem
dalo jen před desítkami lety, v době temného středověku,
přítomnost mě sice už hnedle Paulovnu, ale na Rýně už
nmě někdo nezaměval - natož v huzici, Saska nebo byvalém
Kladsku a Vitorazsku!

ale už musím skončit - mně to nerozvedly ujde,
pdyž máim omávané čtenáře - a musím jít vařit, vzji dvout
a chot a velitel mě hlád.

nehnu se vám, pane sekční šef, poroučím, motorové paní
mru vám a slečně Bojda volám upřímně kardat!